

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 1272

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 22 decembrie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR		
71.	— Hotărâre pentru alegerea președintelui Camerei Deputaților	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 339 din 11 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (3)—(5) din Legea nr. 72/2016 privind sistemul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților	2–4
	Decizia nr. 668 din 29 septembrie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 242/2018	5–8

ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR****HOTĂRÂRE****pentru alegerea președintelui Camerei Deputaților**

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (2) din Constituția României, republicată, și ale art. 22 alin. (2) din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul deputat Orban Ludovic, aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal, se alege în funcția de președinte al Camerei Deputaților.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 22 decembrie 2020, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE DE VÂRSTĂ AL CAMEREI DEPUTAȚILOR
IUSEIN IBRAM

București, 22 decembrie 2020.
Nr. 71.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 339****din 11 iunie 2020****referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (3)—(5)****din Legea nr. 72/2016 privind sistemul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cosmin-Marian Văduva	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, doamna procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (3)—(5) din Legea nr. 72/2016 privind sistemul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților, excepție ridicată de Dan Constantinescu în Dosarul nr. 2.115/118/2018 al Tribunalului Constanța — Secția I civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.650D/2018.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, doamna avocat Mădălina Bucureșteanu din Baroul Constanța cu împuternicire depusă la dosar și se constată lipsa celorlalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent menționează că partea Casa de Asigurări a Avocaților Filiala Constanța a depus un înscris prin care solicită respingerea excepției.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei convenționale, care solicită admiterea excepției, pentru motivele pe larg expuse în cererea introductivă, precum și în precizările ulterioare. Astfel, prevederile criticate sunt incompatibile cu art. 44 alin. (1)—(3) din Constituție, deoarece dreptul de pensie este un drept de proprietate, este o creanță a statului față de cei care au contribuit la sistemul de pensii pentru întreaga viață.

5. De asemenea, prevederile criticate încalcă art. 47 alin. (2) din Constituție, deoarece dreptul la pensie este câștigat, neputând fi anulat printr-o lege atât timp cât s-a contribuit în mod just și conform dispozițiilor speciale în vigoare.

6. Cu referire la încălcarea art. 15 alin. (2) din Constituție, reprezentanta convențională a autorului excepției arată că Legea nr. 72/2016 nu poate să fie aplicată persoanelor care au părăsit acest sistem privat de pensii cu mult timp înainte de intrarea sa în vigoare, în cauză în 2006. Astfel, au existat categorii de persoane care au părăsit profesia de avocat pentru profesia de magistrat.

7. În final, arată că pensiile avocaților reprezintă un sistem privat de pensii, în vreme ce magistrații aparțin unui sistem de pensii de stat și că cele două sisteme nu ar trebui să interfereze și nici să se excludă reciproc. Vechimea în profesia de avocat nu este același lucru cu perioada de contribuție. Pentru toată perioada în care s-a desfășurat activitate în avocatură s-au plătit contribuții, au fost niște drepturi câștigate pe care statul este dator să le onoreze pentru întreaga viață, indiferent dacă, ulterior, s-a intrat într-un alt sistem de pensii.

8. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției, deoarece dispozițiile criticate nu sunt retroactive, aplicându-se de la data intrării în vigoare pentru viitor. În plus, menționează că art. 47 alin. (2) din Constituție nu este incident, deoarece nu este vizată pensia publică, ci valorificarea stagiului de cotizare în profesia de avocat pentru stabilirea pensiei în acest sistem care are un buget propriu, ce nu face parte din bugetul asigurărilor sociale de stat.

9. Cu referire la art. 44 din Constituție, arată că jurisdicția constituțională, în acord cu Curtea Europeană de Justiție, a apreciat că acest articol nu garantează dreptul la pensie într-un anumit quantum.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

10. Prin Încheierea din 19 octombrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 2.115/118/2018, **Tribunalul Constanța — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (3)—(5) din Legea nr. 72/2016 privind sistemul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților**. Excepția a fost ridicată de Dan Constantinescu, reclamant într-o cauză având ca obiect contestație decizie de pensionare — obligația de a face.

11. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că este îndreptățit la obținerea unei pensii în temeiul contribuțiilor realizate la fondul privat autonom, special. Cu toate acestea, dispozițiile criticate desființează în mod retroactiv și fără o justificare temeinică dreptul la obținerea pensiei, având în vedere că aceste contribuții nu pot face obiectul unui drept de creanță.

12. De asemenea, menționează că dreptul la pensie are natura unui drept civil contractual, în temeiul căruia are „avantajele de a o primi în quantumul stabilit, respectând ritmicitatea acesteia și alte avantaje, cum ar fi cumularea cu venituri din alte activități”. Mai arată că „nu se poate interveni prin lege în mod retroactiv pentru desființarea drepturilor uneia dintre părți în favoarea celeilalte, pentru că se poate constata că fondul de pensie constituit legal a rămas exclusiv în patrimoniul celeilalte părți cocontractante — Casa de Asigurări a Avocaților”.

13. Mai departe, susține că niciuna dintre părți nu poate reveni ulterior unilateral asupra elementelor fundamentale ale

pensiei. Pensionarul nu are de îndeplinit nicio obligație pentru a beneficia de pensie în quantumul stabilit inițial, deoarece obligațiile specifice profesiei au încetat odată cu contractul de muncă, astfel că el nu mai are dreptul să-și renegocieze pensia, asemenea salariaților.

14. În final, autorul precizează că „desființarea prin anulare a dreptului fundamental de proprietate, constituit din dreptul la pensie reprezintă o veritabilă exproprie”.

15. **Tribunalul Constanța — Secția I civilă** apreciază că prerogativa legiuitorului prevăzută de art. 47 alin. (2) din Constituție nu poate fi considerată ca o încălcare a art. 15 alin. (2) din Constituție. De asemenea, art. 16 alin. (1) din Constituție nu este încălcat câtă vreme situația diferită în care se află cetățenii în funcție de legea care le este aplicabilă în timp nu este discriminatorie și câtă vreme se aplică tuturor cetățenilor fără discriminare. Asigurările sociale funcționează pe baza principiilor mutualității și solidarității, iar asigurații beneficiază de drepturi de asigurări sociale, în condițiile prevăzute de lege și proporțional cu perioada de cotizare și cu contribuțiile plătite, pe întreaga perioadă în care sunt îndreptățiți să beneficieze de drepturile respective.

16. În ceea ce privește aplicarea unuia dintre actele normative cu forță egală, respectiv ale Legii nr. 72/2016 sau ale Legii nr. 263/2010, această chestiune ține de aplicarea legii, competență care revine instanței de judecată.

17. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantei convenționale a autorului excepției, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 32 alin. (3)—(5) din Legea nr. 72/2016 privind sistemul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 5 mai 2016, care au următorul cuprins: „(3) *Stagiul de cotizare în profesia de avocat pentru care s-a acordat, conform legii, pensie în alte sisteme nu se mai ia în calcul și la stabilirea pensiei în sistemul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților.* (4) *Stagiul de cotizare în profesia de avocat luat în considerare, conform legii, la stabilirea pensiei de magistrat nu se mai ia în calcul și la stabilirea pensiei în sistemul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților.* (5) *Stagiile de cotizare recunoscute ca perioade de contribuție și în alte sisteme de asigurări sociale se au în vedere la stabilirea pensiei numai în unul dintre sisteme.*”

21. Autorul excepției consideră că textele de lege criticate sunt contrare prevederilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, art. 44 alin. (1)—(3) privind garantarea dreptului de proprietate privată și art. 47 alin. (2) privind dreptul la pensie.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile criticate fac parte din secțiunea 1 a capitolului IV din Legea nr. 72/2016, intitulată „Pensia pentru limită de vârstă”. Potrivit art. 28 din Legea nr. 72/2016, „*Pensia pentru limită de vârstă se cuvine asiguraților care îndeplinesc cumulativ, la data pensionării, condițiile legale privind vârsta standard de pensionare și stagiul minim de cotizare prevăzute de prezenta lege*”. Stagiul de cotizare, potrivit art. 3 lit. p) din Legea nr. 72/2016, este „*perioada de timp pentru care s-au datorat și plătit contribuții de asigurări sociale la sistemul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților*”, în vreme ce stagiul minim de cotizare, potrivit art. 3 lit. s) din aceeași lege, este „*perioada minimă de timp, prevăzută de prezenta lege, în care asigurații au realizat stagiul de cotizare pentru a putea beneficia de pensie la împlinirea vârstei standard de pensionare*”.

23. În esență, dispozițiile art. 32 alin. (3)—(4) din Legea nr. 72/2016 exclud posibilitatea valorificării aceluiași stagiul de cotizare atât la stabilirea unei pensii în sistemul avocaților, cât și la stabilirea unei pensii în sistemul public sau a uneia de magistrat. În același spirit, art. 32 alin. (5) din Legea nr. 72/2016 stabilesc că stagiile de cotizare recunoscute ca perioade de contribuție și în alte sisteme de asigurări sociale se au în vedere la stabilirea pensiei numai în unul dintre sisteme. Curtea reține că o asemenea opțiune legislativă este legitimă, deoarece face parte dintr-o materie, cea a politicilor sociale, cu privire la care statul are o largă marjă de apreciere.

24. De asemenea, Curtea reține că sunt aplicabile și în cazul unui sistem de pensii autonom, așa cum este cel reglementat de Legea nr. 72/2016, considerentele reținute în jurisprudența sa cu privire la pensiile din sistemul public. Astfel, Curtea a statuat că sumele plătite cu titlu de contribuție la asigurările sociale nu reprezintă un depozit la termen și, prin urmare, nu pot da naștere vreunui drept de creanță asupra statului sau asupra

fondurilor de asigurări sociale (Decizia nr. 956 din 13 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 12 decembrie 2012, și Decizia Curții Constituționale nr. 861 din 28 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 45 din 22 ianuarie 2007). Altfel spus, sistemele de pensii, inclusiv cele autonome, nu se înscriu în logica de drept civil, contractuală, potrivit căreia asiguratul, odată survenit evenimentul asigurat, urmează să primească întocmai echivalentul contribuțiilor realizate.

25. În plus, Curtea observă că sfera de protecție a art. 44 din Constituție invocat de către autorul excepției nu cuprinde și dobândirea proprietății. Totodată, deși drepturile care decurg din sistemul de asigurări sociale sunt drepturi patrimoniale protejate de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, acest lucru nu înseamnă că implică un drept la dobândirea proprietății sau la o pensie într-un anumit quantum (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 589 din 8 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 939 din 22 noiembrie 2019, paragraful 21).

26. Curtea reține, mai departe, că prevederile criticate nu sunt retroactive, deoarece în toate cele 3 ipoteze de reglementare ale alin. (3)—(5) din art. 32 din Legea nr. 72/2016 legiuitorul a prevăzut conduita de urmat doar în viitor, ulterior intrării sale în vigoare, nu și cu privire la vreo împrejurare, prestație etc. încetată/încheiată la momentul intrării sale în vigoare. Astfel, însăși formularea textelor criticate sugerează fără dubiu că legea nu operează retroactiv: „stagiul de cotizare... nu se mai ia în calcul și la stabilirea pensiei” sau „stagiile de cotizare... se au în vedere”. În mod evident, conduita vizată, în speță o interdicție, este o conduită plasată în viitor.

27. În ceea ce privește art. 47 alin. (2) din Constituție, Curtea reține că nu este incident în cauza de față, deoarece prevederile criticate nu vizează dreptul la pensie publică [pentru o soluție analoagă, pronunțată într-o cauză în care a fost analizată conformitatea cu art. 47 alin. (2) din Constituția a altor prevederi din Legea nr. 72/2016, respectiv art. 35 alin. (6) și (7), a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 588 din 8 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 983 din 6 decembrie 2019].

28. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Dan Constantinescu în Dosarul nr. 2.115/118/2018 al Tribunalului Constanța — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 32 alin. (3)—(5) din Legea nr. 72/2016 privind sistemul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Constanța — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Cosmin-Marian Văduva

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 668

din 29 septembrie 2020

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 alin. (1)
din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată,
în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 242/2018**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, excepție ridicată de Ancuța Blanariu în Dosarul nr. 3.031/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 556D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care arată că textul de lege criticat este clar, precis și nu dă naștere la echivoc.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 9 martie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 3.031/1/2017, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Ancuța Blanariu cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 937 din 14 septembrie 2017.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile art. 51 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 sunt neconstituționale, prin raportare la art. 1 alin. (5) din Constituție, în măsura în care se interpretează că nu instituie în favoarea magistraților care au îndeplinit funcții de conducere un drept, ci doar o vocație de a continua activitatea la altă instanță decât cea la care au funcționat anterior numirii în funcția de conducere și la care au dreptul să funcționeze potrivit legii, vocație care este analizată în funcție de posturile vacante, necesitățile de personal și celelalte criterii prevăzute de Regulamentul privind transferul magistraților. Apreciază, astfel, că reglementarea criticată este neconstituțională sub aspectul dreptului magistratului de a continua activitatea la o altă instanță decât cea de la care provine, la momentul încetării mandatului funcției de conducere,

context în care învederează faptul că textul de lege criticat nu prevede și condițiile care trebuie îndeplinite pentru admiterea unei astfel de cereri, mai ales când mandatul încetează prin demisie.

6. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, Consiliul Superior al Magistraturii este autoritatea care aplică reglementarea criticată și care oferă acesteia o interpretare neconstituțională și neunitară, care trebuie constatată ca atare și înlăturată pe calea excepției de neconstituționalitate invocate. De altfel, susține că așa cum reiese din jurisprudența Consiliului Superior al Magistraturii, autoritatea care dispune asupra cererilor de continuare a activității la o altă instanță, practica acesteia este total neprevizibilă. Consideră, astfel, că interpretarea neunitară de către Consiliul Superior al Magistraturii a textului criticat, în unele situații acesta apreciind că se poate dispune continuarea activității la o altă instanță automat, doar prin efectul textului de lege criticat, alături că trebuie analizate situația posturilor și a criteriilor de transfer, conduce la imprevizibilitatea reglementării criticate și, implicit, la încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție, deoarece, de la caz la caz, în mod arbitrar, se poate decide cu privire la cariera magistratului, și anume, la continuarea activității la o altă instanță decât cea de la care provine magistratul. Așa fiind, apreciază că interpretarea neunitară efectuată de Consiliul Superior al Magistraturii, care conferă magistratului uneori doar un drept, iar alături o vocație, este neconstituțională.

7. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, iar norma legală criticată are o formulare clară, lipsită de ambiguități, fiind previzibilă și accesibilă destinatarilor cărora li se adresează. Totodată, în opinia instanței de judecată, critica referitoare la existența unui drept sau a unei vocații a magistratului, în sensul prevăzut de art. 51 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 și cea privind inexistența unei distincții în ceea ce privește modul de încetare a mandatului (prin demisie sau ajungere la termen), nu intră în sfera de competență a contenciosului constituțional, ci ține doar de modalitatea de interpretare a dispoziției legale.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că prevederile art. 51 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor sunt constituționale. În acest sens, susține că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate prin raportare la art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât textul de lege este suficient de clar și precis, dispunând cu privire la posibilitatea ca judecătorii sau procurorii să poată ocupa, în condițiile prevăzute de art. 48, 49 și 50, o funcție de conducere la aceeași instanță sau la același parchet ori la altă instanță sau parchet ori revin la instanțele sau parchetele de unde provin sau la o instanță sau parchet unde au dreptul să funcționeze, potrivit legii. În acest context, face referire și la considerentele Deciziei nr. 176 din

26 martie 2014, prin care Curtea Constituțională a reținut că *„vocația pentru accederea într-o funcție de conducere este condiționată de calitatea efectivă de judecător sau procuror pe care persoana interesată trebuie să o fi avut în perioadele stabilite de lege (...)”*.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 51 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, în redactarea existentă anterior modificării acestora prin Legea nr. 242/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 15 octombrie 2018, prevederi care aveau următorul conținut normativ: *„La încetarea mandatului funcției de conducere judecătoria sau procurorii pot ocupa, în condițiile prevăzute de art. 48, 49 și 50, o funcție de conducere la aceeași instanță sau la același parchet ori la altă instanță sau parchet ori revin la instanțele sau parchetele de unde provin sau la o instanță sau parchet unde au dreptul să funcționeze potrivit legii.”*

13. Curtea menționează, totodată, că potrivit reglementării actuale în vigoare, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 242/2018, norma prevede că *„La expirarea mandatului funcției de conducere, judecătoria sau procurorii pot ocupa, în condițiile prevăzute la art. 48-50, o altă funcție de conducere la aceeași instanță sau parchet, în condițiile legii, fie revin pe funcții de execuție la instanțele sau parchetele pe care le-au condus sau de unde provin.”* În acest context, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea Constituțională a statuat că sintagma *„în vigoare”*, din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Prin urmare, în speță, instanța de contencios constituțional este competentă să analizeze prevederile criticate în redactarea anterioară modificării realizate prin Legea nr. 242/2018, întrucât acestea continuă să producă efecte juridice în cauza dedusă judecării.

14. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) în componenta referitoare la previzibilitatea și accesibilitatea legii.

15. Analizând situația de fapt din speță, Curtea reține că prin Hotărârea nr. 1704 din 15 decembrie 2016, Secția pentru judecătoria a Consiliului Superior al Magistraturii a dispus numirea doamnei judecător Ancuța Blanariu în funcția de președinte al Judecătoriei Bacău, pentru o perioadă de 3 ani, începând cu data de 1 ianuarie 2017. Prin aceeași hotărâre, s-a dispus transferul doamnei judecător de la Judecătoria Roman (instanța de unde provine) la Judecătoria Bacău, ca urmare a

numirii acesteia în funcția de președinte al instanței. La data de 15 iunie 2017 a fost înregistrată la Consiliul Superior al Magistraturii cererea doamnei judecător Ancuța Blanariu de demisie din funcția de conducere deținută, începând cu data de 4 iulie 2017, și de continuare a activității la Judecătoria Iași, în temeiul prevederilor art. 51 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Prin Hotărârea nr. 757 din 27 iunie 2017, Consiliul Superior al Magistraturii — Secția pentru judecătoria, a hotărât eliberarea din funcția de președinte al Judecătoriei Bacău a doamnei judecător Ancuța Blanariu, ca urmare a demisiei acesteia, însă a respins cererea de continuare a activității la Judecătoria Iași. Împotriva acestei hotărâri, doamna judecător Ancuța Blanariu a formulat o contestație, susținând, printre alte argumente detaliate pe larg că, pentru a nu lipsi de eficiență prevederile art. 51 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, se impune admiterea cererii sale de continuare a activității la Judecătoria Iași. Analizând contestația formulată împotriva Hotărârii nr. 757 din 27 iunie 2017, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, cu unanimitatea voturilor membrilor prezenți, a pronunțat Hotărârea nr. 937 din 14 septembrie 2017, prin care a respins contestația formulată. Argumentând această soluție, s-a învederat, printre altele, că vacantarea unui post ar putea afecta semnificativ activitatea Judecătoriei Bacău, care se confruntă cu o situație dificilă, având în vedere că la nivelul acestei instanțe se formulează frecvent cereri de transfer, fiind 4 posturi vacante, că instanța funcționează cu 2 funcții de președinți de secție și funcția de președinte vacante, iar încărcătura de dosare pe judecător este peste media națională. De asemenea, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a apreciat că *„ocuparea unei funcții de conducere se face în interesul instanței, iar asumarea răspunderii a ceea ce implică o funcție de conducere, inclusiv ducerea la capăt a mandatului, trebuie să se facă cu conștiință și responsabilitate”*. În acest context, doamna judecător Ancuța Blanariu a formulat o contestație împotriva Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 937 din 14 septembrie 2017, aflată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, cadru procesual în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în redactarea anterioară modificării textului de lege prin Legea nr. 242/2018. Autoarea excepției susține că art. 51 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 este neconstituțional în măsura în care se interpretează că nu instituie în favoarea magistraților care au îndeplinit funcții de conducere un drept, ci doar o vocație de a continua activitatea la altă instanță decât cea la care au funcționat anterior numirii în funcția de conducere și la care au dreptul să funcționeze potrivit legii, vocație care este analizată în funcție de posturile vacante, necesitățile de personal și celelalte criterii prevăzute de Regulamentul privind transferul și detașarea judecătorilor și procurorilor, delegarea judecătorilor, numirea judecătorilor și procurorilor în alte funcții de conducere, precum și numirea judecătorilor în funcția de procuror și a procurorilor în funcția de judecător.

16. Examinând criticile formulate, Curtea reține că statutul judecătorilor este consacrat la nivel constituțional în art. 125 — Statutul judecătorilor, care face parte din titlul III — Autoritățile publice, cap. VI — Autoritatea judecătorească. Potrivit art. 125 din Constituție, judecătoria numiți de Președintele României sunt inamovibili; propunerile de numire, precum și promovarea, transferarea și sancționarea judecătorilor sunt de competența Consiliului Superior al Magistraturii (art. 133), iar funcția de judecător este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior. La nivel infraconstituțional, statutul judecătorilor este

reglementat prin Legea nr. 303/2004, iar textul de lege criticat — art. 51 alin. (1) — face parte din titlul II „*Carierea judecătorilor și procurorilor*”, Secțiunea a 2-a: *Numirea în funcțiile de conducere din cadrul judecătorilor, tribunalelor, curților de apel și parchetelor corespunzătoare*, capitolul V intitulat „*Promovarea judecătorilor și procurorilor și numirea în funcțiile de conducere*”. Totodată, Legea nr. 317/2004 reglementează atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii în privința carierei judecătorilor, iar una dintre aceste atribuții este cea de aprobare a transferului acestora.

17. Potrivit reglementării criticate în speță, la încetarea mandatului funcției de conducere judecătorești sau procurorii pot ocupa, în condițiile prevăzute de art. 48, 49 și 50 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, o funcție de conducere la aceeași instanță sau la același parchet ori la altă instanță sau parchet ori revin la instanțele sau parchetele de unde provin sau la o instanță sau parchet unde au dreptul să funcționeze potrivit legii. Se distinge astfel următoarele ipoteze incidente la încetarea mandatului funcției de conducere pentru judecători/procurori, și anume: judecătorii sau procurorii *pot ocupa*, în condițiile prevăzute de art. 48, 49 și 50 din legea precitată, o funcție de conducere la aceeași instanță sau la același parchet ori la altă instanță sau parchet; sau judecătorii sau procurorii *revin*, fie la instanțele sau parchetele de unde provin, fie la o instanță sau parchet unde au dreptul să funcționeze potrivit legii. În speță, Curtea reține că, urmare a numirii autoarei excepției în funcția de președinte al Judecătoriei Bacău, s-a dispus transferul acesteia de la Judecătoria Roman (instanța de unde provine) la Judecătoria Bacău. Ulterior, ca urmare a demisiei din funcția de conducere de la Judecătoria Bacău, autoarea excepției a solicitat continuarea activității la Judecătoria Iași.

18. În acest context, Curtea apreciază că prin art. 51 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, legiuitorul instituie pentru magistrații care au îndeplinit funcții de conducere, dreptul de a reveni (la încetarea mandatului acestora din funcția de conducere deținută) la instanța la care au funcționat anterior numirii în funcția de conducere și doar o vocație de a-și continua activitatea la o altă instanță decât cea la care au funcționat anterior numirii în funcția de conducere și la care au dreptul să funcționeze potrivit legii.

19. În acest context, Curtea remarcă faptul că art. 134¹ din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, reglementează situația pentru judecătorii care își încetează activitatea în funcții de conducere și revin la instanța unde au funcționat anterior, instituind obligația ordonatorului principal de credite de a asigura de îndată, în acest caz, un post vacant din fondul de rezervă, în cazul în care nu mai există posturi vacante la cea instanță sau parchet. Dacă la încetarea mandatului funcției de conducere judecătorul dorește, însă, să își continue activitatea la o altă instanță unde are dreptul să funcționeze potrivit legii, solicitarea acestuia se va analiza ținând cont de posturile vacante disponibile, necesitățile de personal ale instanțelor implicate, precum și de criteriile obiective aplicabile tuturor persoanelor aflate în aceeași situație juridică.

20. Curtea consideră că o interpretare contrară, în sensul instituirii în sarcina Consiliului Superior al Magistraturii a obligației de a dispune, în mod automat, continuarea activității magistratului la o altă instanță decât cea de la care provine, ar putea conduce la o perturbare a bunei funcționări a instanțelor și la un dezechilibru în cadrul politicii de resurse umane stabilite de Consiliul Superior al Magistraturii, în virtutea competențelor stabilite de lege. În acest sens, Curtea învederează faptul că atribuțiile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii și ale secțiilor acestuia, referitoare la cariera judecătorilor și procurorilor, se exercită cu respectarea dispozițiilor Legii

nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

21. În contextul celor mai sus menționate, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, republicată, în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 242/2018, este neîntemeiată.

22. Distinct de cele mai sus menționate, cu privire la necesitatea stabilirii prin lege a condițiilor în care operează transferul judecătorilor, Curtea învederează faptul că prin Decizia nr. 454 din 24 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 655 din 24 iulie 2020, instanța de contencios constituțional a soluționat excepția ridicată de aceeași autoare, Anuța Blanariu, în Dosarul nr. 3.014/1/2017/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și a constatat că elementele esențiale referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului juridic de muncă al magistraților trebuie reglementate prin lege, iar nu printr-un act cu forță juridică inferioară acesteia, și anume prin regulament. Prin această decizie, Curtea a reținut că art. 125 alin. (2) din Constituție stabilește că „*Propunerile de numire, precum și promovarea, transferarea și sancționarea judecătorilor sunt de competența Consiliului Superior al Magistraturii, în condițiile legii sale organice*”, așa încât textul constituțional reglementează *expressis verbis* că transferarea judecătorilor se realizează de către Consiliul Superior al Magistraturii, indicând, așadar, atât autoritatea competentă să transfere judecătorii, cât și natura legii prin care se realizează transferarea judecătorilor, respectiv în condițiile legii organice a Consiliului Superior al Magistraturii, ceea ce înseamnă că această lege este cea care reglementează procedura prin care se realizează transferul.

23. Curtea a subliniat, de asemenea, că modul de reglementare a transferului este o garanție a asigurării inamovibilității judecătorilor, și a învederat că, așa cum a statuat în jurisprudența sa, principiul inamovibilității este acea stare de drept care, în garantarea independenței judecătorilor, îi apără de riscul de a fi demși, destituiți sau retrogradați din funcție fără temei legitim ori mutați la alte instanțe, prin delegare, detașare sau chiar prin promovare, fără consimțământul lor (a se vedea Decizia nr. 375 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 591 din 8 iulie 2005). Principiul inamovibilității îl apără pe judecător cu privire la posibilitatea de a fi transferat, mutat, înlocuit, retrogradat sau destituit din funcție în mod aleatoriu/șicanator/după bunul plac al reprezentanților autorităților executive, legiuitoare sau judiciare (Decizia nr. 45 din 30 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 199 din 5 martie 2018, paragraful 235). În acest context, Curtea a statuat că legiuitorul ar fi trebuit să reglementeze, pe de o parte, instituția transferului în Legea nr. 303/2004, cu indicarea criteriilor care trebuie să fie îndeplinite, și, pe de altă parte, procedura realizării acestuia în Legea nr. 317/2004. Or, contrar tuturor acestor exigențe, transferul judecătorilor și al procurorilor este tranșat în capitolul I, art. 3 din Regulamentul din 9 martie 2006, modificat și completat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 470 din 12 iulie 2011.

24. Prin decizia precitată, Curtea a reținut că lăsând la latitudinea Consiliului Superior al Magistraturii stabilirea, prin acte cu forță juridică infralegală, a unor elemente esențiale ale raportului de muncă al judecătorului și, implicit, ale statutului acestuia, legea relativizează, în mod nepermis, condițiile în care se dispune transferul. Aceste norme, pe lângă faptul că încalcă în mod vădit art. 125 alin. (2) din Constituție, sunt contrare și

exigențelor de stabilitate, previzibilitate și claritate, iar prin faptul că permit emiterea unor acte administrative cu caracter normativ, de rang infralegal, în această materie determină o stare de incertitudine juridică, ceea ce contravine dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală. Așa fiind, Curtea a

constatat că soluția legislativă care nu preciza condițiile transferării judecătorilor, este neconstituțională întrucât genera o stare de impredictibilitate, contrar art. 1 alin. (5) din Constituție, deoarece, de la caz la caz, în mod arbitrar, se putea decide într-un mod subiectiv cu privire la cariera judecătorilor.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ancuța Blanariu în Dosarul nr. 3.031/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 51 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 242/2018 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 septembrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

